

være en aldeles ligefrem Følge af Tingenes Stilling, at det ikke kan være anderledes.

Jeg skal nu, jeg troer at skylde den ærede Forsamling det, med Hensyn til den finantstielle Side af Sagen tillade mig den Bemærkning, at, saaledes som det nærværende Oplysning er lønnet efter den Resolution, som er udforkommen, udgjør deres Lønning 27,300 Rbd. Der som Lovudkastet, som det foreligger, kunde anvendes paa dem allesammen, — hvad der, som bekendt, ikke kan blive Tilfældet, da Udcastet har bestemt, at de, som have en højere Gage for Tiden, skulle beholde den, saa vilde disse Lønninger komme til at udgjøre 22,000 Rbd. Dertil maa dog lægges de Alderstillæg, som Udcastet ogsaa bestemmer, og som, om man ogsaa kun vil regne, at $\frac{1}{5}$ af Embedsmændene, hvis Antal er 20, ville komme i Betragtning til disse Alderstillæg, der for hele tredje Klasse udgjøre 8000 Rbd., — altsaa calculatorisk kunne antages at indeholde en Gageforbedring af 1600 Rbd. Altsaa efter Udcastets Bestemmelser ville disse Embedsmænds Lønninger udgjøre 23,600 Rbd. Der er saaledes en Forskjel af ikke fuldt 4000 Rbd. Men jeg maa tillade mig at bemærke, at en Forøgelse jo alligevel vil finde Sted, naar Udcastet antages, saaledes som det foreligger, idet det nemlig har bestemt, at de, som have højere Lønninger, — altsaa alle de, der have over 1200 Rbd., hvilke udgjøre et Antal af 12, — skulle beholde denne Løn. Det er vel sandt, at, hvis de gaar af, og Andre rykke op, vil det ikke vedvare; men det kan ogsaa tænkes, at nogle af dem, som skulle rykke op, kunne gaar bort, og de Andre leve længere. Det kan man ikke anstille en nøiagtig Beregning om; men Saameget er vist, at det er Noget, som ikke er en vedvarende Udgift for Statskassen, men at Reformen vil indtræde efterhaanden, naar de Embedsmænd, der nu ere i denne Stilling, afgaar ved Døden, eller naar de skulde blive befordrede i andre Embe-

der. Jeg mener ganske vist, at, naar man seer Sagen fra den finantstielle Side, ere nogle tusende Rigsdaler vel værd at lægge Mærke til; thi jeg troer, at det gaar i Statshuusholdningen som i den private Huusholdning, at det kommer an paa at passe vel paa Stillingen; thi Daleren vil nok passe paa sig selv. Jeg maa ganske give den høitagtede Finantsminister Ret i, hvad han bemærkede igaar, at man ikke altid maa troe, at den største Fordeel eller Besparelse opnaaes ved, at man indskrænker Udgifterne til Embedsmændenes Lønninger. Jeg kan derfor virkelig ikke, fra hvilken Side man end betragter denne Sag, finde Andet, end at det er en fuldkommen ikke alene Billighedens, men ogsaa Retfærdighedens Fordring, at man tillægger disse Embedsmænd den Løn, som engang er tillagt dem. Den høitagtede Finantsminister har op læst den Bestalling, hvorefter deres nuværende Gage er tillagt dem. Jeg skal tillade mig at bemærke, at denne Bestalling er som enhver anden, den indeholder den selvsamme Formular, som enhver Bestalling for Embedsmænd. Det, der forekommer mig at karakterisere denne Bestalling, er, at den har tilfagt disse Embedsmænd, „at de skulle nyde det, som dem ved allerhøjeste Resolution af Dags Dato tillagt er“. Det er netop derved, at disse Embedsindtagter ere bestemte, at denne Bestalling er forskjellig fra enhver anden, hvor Embedet er tillagt en vis Løn, idet der da, saavidt mig bekendt, staaer: den Løn, som Embedsmændene skal erholde for hans Embedstjeneste. Disse Bestallinger karakteriseres altsaa netop derved, at de have tillagt Embedsmændene den Løn, som den allerhøjeste Resolution har bestemt. Altsaa forekommer det mig ganske klart, at, saalænge man ikke fuldkaster denne Resolution, maa disse Embedsmænd ogsaa have et billigt og retfærdigt Krav paa at blive lønede derefter.